

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Herrens Ord

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Herrens Ord", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_431_1-txt-root.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Herrens Ord.

Hører mig, Alle som bygge paa Jord,
Og som har Lyst til Guds Rige!
Hver, som har Øre for Sandhedens Ord,
Mærke hvad jeg har at sige!
Ei er mit Ord, som de Skriftkloges, dødt,
Skjøndt jeg er skriftklog tilvisse,
Liv er mit Ord, meer end Honningen sødt,
Aanden jeg bær paa min Isse!
Gammel jeg er, dog jeg vorder ei graa:
Moses og Aaron jeg kjendte,
Abraham aarle i Svøbet jeg saae,
Stjernerne alle jeg tændte;
Ja, førend Bjergene bleve, er jeg,
Ogsaa naar Himlene brage,
Gaaer gjennem mig dog den evige Vei
Ind til den Gamle af Dage:
Ind til min Fader, hin Gudernes Gud,
viSom har ei Aar eller Alder,
Fra Hvem jeg kommer, et frivilligt Bud,
Til Hvem jeg Alle hjemkalder!
Fra Ham jeg kommer, som Straale fra Soel,
Eet er i Grunden vi Begge:
Sammen Vi sidde paa Herligheds Stol,
Fælles Vi Spiret udstrække;
Deilig dog Spiret udstrækker sig selv,
Villig som Finger paa Haanden,
Og som af Kilden udspringer en Elv,
Udspring af Os haver *Aanden!*
Høiheden ikke jeg søger paa Jord,
Mig tjene Himlenes Hære;
Men som den evige Kjærligheds Ord
Kom jeg, min Fader at ære!
Komme til mig, baade Gammel og Ung!
Jeg lærer Gubber at smile.
Komme til mig, hvem hans Byrde er tung!
Jeg giver Sjælene Hvile.
Veien til Lys og til Livet er jeg,
Gaaer gjennem vildsomme Ørke;
Ak! de som finde og følge mig ei,
viiGaae til det yderste Mørke!
Arme, forvildede Synder, saa hør!
Evig mit Ord skal du sande:
Aldrig jeg knuser det knækkede Rør,
Slukker den rygende Tande;
Nei, jeg forbinder hvert Brudd og hvert Saar,
Edder og Gift jeg udsuger,
Gnisterne selv jeg af Flinte-Steen slaaer,
Naade er kun hvad mig huger!
Jeg for at røre et Steen-Hjerte haardt,
Gjerne mit Blod lader rinde;
Alt hvad jeg haver, det giver jeg bort,
For mine Fjender at vinde.
Hører, I Døde, den Levendes Røst!
Opstaaer dog af eders Grave!
Kommen er jeg til de Jordedes Trøst,
Byder mit Liv dem til Gave;

Ja, for de Døde jeg lader mit Liv,
Saaer det i Graven til Grøde,
Kun under Mulde ved Kjærligheds Bliv
Levende skabes af Døde!
Ak! er da nogen saa kjær ad sin Død,
viiiAt ei med mig han vil bytte!
Er det for lidt jeg dig, Synder, tilbød:
Himmerigs Sal for din Hytte!
Er det for meget jeg kræver i Løn,
Dødning! for Livet jeg skjænker!
Træl! vil du ei, for at vorde Guds Søn,
Offre ham rørt dine Lænker?
Est du saa rasende kjær ad dig selv,
Dog du er selv kun en Synder,
Vær da selvstændig, du Usling, men skjælv!
Tomhed dig Pinen forkynder.
Jeg i mig selv haver Livet til Lodd,
Da er Selvstændighed ægte,
Dog for at fratage Døden sin Brodd,
Lysted mig den at fornægte.
Daare! saa lær dog nu Viisdom af mig!
Selver jeg, ydmyg af Hjerte,
Fattig mig gjorde, og var dog fuldriig,
Ombytted Glæden med Smerte;
Du har kun Armod, og Brøde, og Kval,
Dog du dig krymper saa saare
For at opoffre Selvstændigheds Pral,
ixArme, forblindede Daare!
Tung er din Byrde, og pinlig dit Aag,
Dog har paa mig jeg dem taget;
Let er min Byrde, og gavnlig mit Aag,
Hvem blev ved Byttet bedraget?
Spørg dem kun ad, mine Sendebud troe!
Hør mine Vidner fuldmange!
For mig i Ilden de ginge saa froe,
Hvad kan du mere forlange?
Ei har til Støvhytte-Vidner jeg Trang,
Gud er mit Vidne, det Store,
Og ved Hans Finger, i Tidernes Gang,
Klar er min Guddom at spore;
Menneske-Vidner dog vækker min Aand,
Lægger dem Ordet paa Tunge,
Ringer til Høitid med Kjærligheds Haand,
Kimer, naar Vidnerne sjunge!
Op, mine Vidner, da alle nu bradt,
Reiste af Støvet i Aanden!
Tindrer som Stjerner i Tidernes Nat!
Vinker som Engle med Haanden!
Vidner, med Kjærligheds levende Røst,
xOm mine Tjeneres Glæde!
Ordene aande den evige Trøst,
Trøsten for Gubber og Spæde,
Trøsten, jeg skjænked ved Lazari Grav,
Dyrt jeg paa Korset den kjøbde:
Døden har ei paa de Levende Krav,
Som til mit Samfund jeg døbde!
Vidner, at hos mig der slumres fuldsødt,
(Drømmes om Skiærs-Ild slet ikke)
Indtil Det vaagner, som end ligger dødt,
Saligheds-Kalken at drikke!
